

træffes om Vinteren, saa sidder den Paagjældende, der er i staaende Arrest, de 12 Natte-timer i mørk Arrest; de 9 Timer staar han i en mørk Arrest, og saa have vi 3 Timer tilbage, som han tilbringer i lys Arrest. Jeg skal imidlertid ikke videre disputere om, hvor stor Forskjellen er, da det tildels er en Smags-sag og i hvert Tilfælde ikke har Meget at betyde.

Krigsministeren: Jeg skal dog tillade mig at rette en Udtalelse, der nu kom fra det ærede Medlem med Hensyn til Udførelsen af staaende Arrest. Han sagde, at den Straffede tilbringer de 12 Timer om Natten i mørk og ensom Arrest og Nekten af Døgnet i staaende Arrest; men for det Første blive de 12 Timer jo ikke tilbragte uafbrudt i den staaende Arrest, men med 3 Timer ad Gangen og 2 Timers Mellemrum, og dernæst blive disse 2 Timer ikke tilbragte i mørk og ensom Arrest, men i lys Arrest. At denne lyse Arrest er mørk i Vinternætterne, kan Krigsbestyrelsen jo ikke gøre for. — Det ærede Medlem mente, at den Indvending, jeg havde fremført mod Udvalgets Endringsforslag til § 40 Nr. 1, gjaldt fuldt saavel ligeoverfor Nr. 2 i samme Paragraf, saaledes som dette Stykke paa Udvalgets Forslag er vedtaget ved forrige Behandling; men jeg maa tillade mig at gøre ham opmærksom paa, at jeg slet ikke er optraadt som Forsvarer for Udvalgets Forslag. Jeg har paapeget, hvilke Ulemper, der efter min Mening, vilde følge af Vedtagelsen af Udvalgets Endringsforslag, saaledes som det foreligger i Dag, og det forekommer mig dog, at det maa være tydeligt, at, naar Krigsretterne faae Frihed til efter deres Skjøn at kunne idømme eller lade være at idømme Tab af Nationalforsikringen for Tyveri eller Hæleri, saa vil det bringe en ganske anden Usikkerhed ind i Idømmelsen af denne Straf, end naar der kun er Tale om en saadan Frihed ligeoverfor de Forbrydelser, der ere nævnte under Nr. 2. Jeg er for Dvrigt lige-

saalidt nogen Ven af Krigsrettens Frihed i Henseende til de under Nr. 2 nævnte Forhold som i Henseende til de under Nr. 1 nævnte Forhold, men med Hensyn til Nr. 1 forekommer det mig at være noget aldeles Unaturligt at give denne Frihed. Det forekommer mig, at der derved vilde komme en saadan Usikkerhed ind i den hele Praxis, at man ligesaa godt, naar de Vedkommende havde faaet deres Dom, kunde lade dem trække Lod om; hvorvidt de tillige skulde nedfattes i de Meniges 2den Klasse eller ikke. — Det ærede Medlem fastholder med megen Bedholdenhed sin tidligere Anskuelse om Virkningen af Nedfattelsen i de Meniges 2den Klasse og fastholder tillige den Paaastand, at det er en gammel Straf; men jeg har benegtet og bliver ved med samme Bedholdenhed at benegte, at det er en gammel Straf. I gamle Dage har man, saavidt jeg veed, kjendt den Straf i den borgerlige Lovgivning, at Folk bleve dømt til først at pidkses og saa at hals-hugges; men, naar man nu undlod Hals-hugningen og beholdt Pidksningen, saa kunde man ligesaa godt sige, at det var en gammel Straf. — Det ærede Medlem mente, at jeg gik for langt i mine Fordringer til Barigheden af den staaende Arrest, og at jeg derimod ikke gik langt nok i Henseende til Burderingen af Virkningen af denne Straf. Jeg kan forsikre det ærede Medlem og det høie Thing om, at jeg ikke er nogen Ven af den Slags Straffe, men at jeg kun gaar til her at foreslaa dem og forsvare dem, fordi jeg er overbevist om, at de ere en Nødvendighed. Maatte jeg tillige gøre opmærksom paa, at den Straffelov, der nu foreligger her, er affattet i en saa mild og human Aand, at jeg tror, at den ikke i den Henseende ikke overgaas af noget andet Lands militære Straffelov; men, naar det er Tilfældet, saa maa man paa den anden Side heller ikke modsætte sig, at man paa et enkelt Sted i Loven beholder en kort og virksom Straf, hvormed man kan kue dem, der ikke ville adlyde Loven eller følge de reglementariske Bestemmelser. Det er i de Paagjæl-